

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcji Handlu Usług "K." Spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko A. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Z. i C. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego C. P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od C. P. na rzecz powoda kwotę
7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu

Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecnictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecnictwie wskazując, że rozbieżności w orzecnictwie wywołuje wykładnia art. 647¹ § 2 k.c.

Jak sam skarżący trafnie zauważa, powołany przepis był już przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, dokonywanej zarówno w orzeczeniach wydawanych w wyniku rozpoznania skarg kasacyjnych jak i w następstwie podejmowanych uchwał; orzecnictwo to skarżący we wniosku powołuje. Skarżący nie wyjaśnił dlaczego Sąd Najwyższy miałby zająć się kolejny raz wykładnią tego przepisu. Potrzeba wykładni oznaczonego przepisu nie powinna być utożsamiana z faktami wiążąco dla Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) ustalonymi w sprawie. W badanej sprawie analiza dowodów doprowadziła Sąd orzekający do ustalenia, że doszło do wyrażenia przez inwestora zgody dorozumianej, co skutkowało jego odpowiedzialnością za wynagrodzenie należne podwykonawcy.

Ta konkluzja sądu, wyprowadzona z ustalonego stanu faktycznego sprawy, z którą skarżący nie zgadza się, nie uzasadnia wniosku o wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z przedstawionych zatem powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz.1804).

